

לאוסרה בטלטול היות שהתירו בו את טילטול הלולב, ולא משום שהערבה היא מן התורה.

ופרכינן: כיון שההיתר של הערבה בשביעי הוא רק כדי לפרסמה שהיא מן התורה, במה עדיף הפרסום ביום השביעי מהפרסום בשאר הימים? ולידחי ערבה לשבת באחד מהנך, משאר ימי החג שחל בשבת!?

ומשנינן: כיון דקא מפקת לה מראשון, היות והוצאנו את מצות הערבה מהיום הראשון כיון שלא יהיה בו פרסום — אוקמה העמדנו את מצות הערבה והפרסום אשביעי, ביום השביעי, שהוא "יום מסוים" [כמו ראשון או אחרון].

ופרכינן: אי הכי, שדוחה הערבה את השבת, ולא גזרו עליה כדי לפרסמה שהיא מן התורה — האידינא, משחרב המקדש, נמי לידחי מצות הערבה בשביעי את השבת. כי גם בימינו היא "מנהג נביאים" בגבולין, ויש לקיימה גם בשבת כדי לפרסם שהיא מן התורה במקדש.

ויביאוו שלוחי בית דין ויחבטו בה, כמו שנהגו במקדש, שהרי לא מצינו בשום מקום שגזרו על נטילת ערבה ביום השביעי.

ומשנינן: אנן — לא ידעינן בקיבועא דירחא. ומספק לא נדחה שבת.

ופרכינן: אינהו, בני ארץ ישראל, דידיעו בקיבועא דירחא שהיה גם אחרי החורבן — לידחי נטילת ערבה ביום השביעי את השבת!?

כי אתא, כאשר הגיע בר הדיא מארץ ישראל

לבבל תירץ ואמר: לעולם לא איקלע, לא אירע שיחול יום השביעי של חג הסוכות בשבת. כיון שאם היה צריך לחול בשבת, היו מעברים בית הדין את חודש אלול שלפניו, כדי שלא יפול יום השביעי של חג הסוכות בשבת, על מנת שיוכלו לקיים בו מצות ערבה.

כי אתא רבין וכל נחותי [אנשי הסיעה שירדו מארץ ישראל לבבל] אמרי אחרת: אמנם אירע שאיקלע יום השביעי בשבת, ולא דחי שבת.

ואלא קשיא, וחוזרת הקושיא: אמאי לא דחי ערבה לשבת!?

אמר רב יוסף: מאן לימא לן דמצות ערבה במקדש היתה בנטילה, עד שנרצה לומר שנטילת ערבה עתה, שהיא זכר למקדש, תדחה שבת לפרסם את מצות ערבה שהיא מן התורה במקדש?

דלמא בזקיפה ליד המזבח היתה מצותה, ואילו לנו אין עתה מצוה שכזאת כי אין לנו מזבח!

איתיביה אביי לרב יוסף ממשנתנו ששנינו בה: לולב וערבה ששה ושבעה.

ומדייק אביי: מאי לאו, הרי פשטות לשון משנתנו מורה, שמצות הערבה היא כמצות לולב.

מה לולב בנטילה — אף ערבה בנטילה, ולא בזקיפה סביב המזבח. ותחזור הקושיה מדוע אין נוהגים בה עתה בני ארץ ישראל גם בשבת.